

HỒI THỨ BẢY MƯỜI BẢY
NÚI NGỌC TUYỀN QUAN CÔNG HIỂN THÁNH
LẠC ĐƯỜNG THÀNH TÀO THẢO CẢM THẦN

Quan Quyền nghe Lữ Mông nói thì cả mừng bèn hỏi kế gì ?

Lữ Mông thưa :

- Phía bắc Mạch Thành có con đường nhỏ hiểm trở, nếu Vân Trường bỏ thành thì tất phải đi ngã ấy. Ta nên sai Châu Nhiên đem quân mai phục ở phía Bắc, đợi Vân Trường đến thì rượt cho y qua ngã Lâm Thợ. Rồi sai Phan Chương đến mai phục tại Lâm Thợ là nơi hiểm trở thì Vân Trường sẽ bị bắt sống .

Quyền bèn sai đánh phá mấy cửa rất ngặt, chỉ chừa cửa phía Bắc thôi, rồi khiến Châu Nhiên và Phan Chương thi hành kế ấy.

Vân Trường ở Mạch Thành, quân ít, lương cạn, lại bị quân Ngô vây chặt mà binh cứu thì không đến.

Quan Công bèn nói với Vương Phủ :

- Bây giờ phải liệu sao ?

Wang Phủ khóc mà nói :

- Tình thế đã nguy, dầu cho Khương Tử Nha có sống lại cũng hết kế .

Triệu Lụy nói :

- Binh cứu ở Thượng Dung không đến, vì Lưu Phong và Mạnh Đạt không chịu phát binh. Vậy nên bỏ đây mà rút về Kinh Châu .

Quan Công thấy có lý bèn kéo binh vượt vòng vây trở về Tây Xuyên.

Wang Phủ khóc mà nói :

- Quan Hầu phải thận trọng vì phía Bắc chật hẹp, sẽ có binh phục, nên theo đường lớn thì hơn .

Quan Công cũng khóc, nói với Vương Phủ :

- Hai người hãy ở lại thủ thành, đợi tin ta . Nói rồi sai Quan Bình và Triệu Lụy theo mình.

Quan Công đi trước, đi được vài chục dặm thì một đạo binh của Châu Nhiên ra chặn đường.

Châu Nhiên hét lớn :

- Vân Trường hãy đầu đi cho sớm .

Quan Công cả giận, giục ngựa tới chém Châu Nhiên.

Châu Nhiên thua chạy dài.

Quan Công rượt theo. Bỗng bên phía binh phục đều nổi dậy.

Quan Công không dám đánh, nhắm đường Lâm Thợ mà chạy.

Chạy được mấy dặm thì gặp Phan Chương xông tới.

Quan Công hơi thương tới đánh. Chương thua bỏ chạy. Quan Công không dám rượt theo, cứ đường núi mà chạy.

Phía sau Quan Bình chạy tới thưa :

- Triệu Lụy đã bỏ mình !

Quan Công thương xót vô cùng. Đi đến Quyết Thạch, hai bên đều là núi, cây cối rậm rạp, Quan Công đương chạy, bỗng có tiếng la hét, hai bên binh phục ào ra, lấy câu móc giật mạnh, khiến ngựa vấp chân té xuống, Quan Công ngã theo. Quan Bình thấy cha mình bị bắt, nhào tới cứu, nhưng rốt cuộc cũng bị bắt theo.

Trời vừa sáng, Tôn Quyền nghe cha con Quan Công bị bắt, liền nhóm hết chư tướng lại bàn luận, khiến Mã Trung dẫn Quan Công đến.

Tôn Quyền nói :

- Ta mến tài đức Quan Hầu đã lâu, muốn kết thân, sao lại khi ta quá vậy ?

Quan Công nạt lớn :

- Ta với Lưu Hoàng Thúc đã kết nghĩa với nhau, quyết khôi phục nhà Hán. Nay chỉ chưa toại mà lại bị gian kế này thì có chết cũng chẳng cần. Bậy đừng nhiều lời .

Tôn Quyền hỏi các quan :

- Vân Trường là người hào kiệt trong đời Ta rất mến. Vậy có nên trọng đãi để dụ y đầu hàng .

Tử Hàm thưa :

- Thuở trước Tào Tháo vừa được y đã phong Hàm tử tước , tam nhựt tiểu yển , thất nhựt đại yển, mà còn giữ y không được. Nay, nếu không trừ đi e sẽ sinh hậu họa .

Tôn Quyền làm thinh một lát, rồi sai dẫn cha con Quan Công ra pháp trường hành quyết.

Lúc ấy Quan Công được 58 tuổi . Ít lâu sau, con ngựa Xích Thố của Vân Trường cũng bỏ ăn mà chết theo. Còn Vương Phủ ở Mạch Thành, Ngày kia nói với Châu Thương rằng : đêm hôm tôi thấy Quan Công mình vay đầy máu về đây, tôi muốn hỏi liền biến mất. Giật mình thức dậy mới hay là chiêm bao . Đang chuyện trò thì được tin

báo binh Ngô đem thủ cấp của cha con Quan Công đến bên thành mà chiêu an. Vương Phủ lên thành nhìn thấy nhào xuống mà chết. Châu Thương cũng tự vận theo.

Khi ấy linh hồn Quan Công chưa tan. Đến một nơi tên Kinh Môn Châu, Hương Dương huyện có hòn núi tên Ngọc Tuyền . Ở trên có nhà sư Phổ Tịnh.

Đêm ấy bỗng có liếng la lớn :

- Trả đầu cho ta .

Phổ Tịnh nhìn lên thấy có người cỡi con Xích Thố , tay cầm thanh long đao, ta hữu hai tướng. Ba người ở trên không sa xuống núi Ngọc Tuyền.

Phổ Tịnh hỏi ở đâu ?

Hồn Vân Trường bèn thưa :

- Bạch sư cụ đây là đâu ? Xin cho biết pháp danh ?

Phổ Tịnh nói :

- Lão tăng tên Phổ Tịnh , khi trước tại ải Dịch Thủy đã gặp Quan Hầu nay quên rồi sao ?

Quan Công nói :

- Trước kia nhờ ngài cứu, tôi vẫn ghi ơn, nay tôi đã chết. Xin ngài chỉ dẫn đường mê muội cho tôi .

Phổ Tịnh nói :

- Xưa trái nay phải, nhất thiết không bàn, nhân trước quả sau. Nay tướng công bị Lữ Mông làm hại đòi trả đầu ra đây , thế thì trước kia Nhan Lương, Văn Xú và sáu tướng trong 5 ải và biết bao đầu quân lính, thì đòi vào đâu ?

Quan Công tỉnh ra, biến mất.

Phổ Tịnh biết Quan Công đã hiển thánh và chịu phép qui y.

Tôn Quyền giết được Quan Công, lấy được Kinh:Châu bèn khao thưởng ba quân và nói :

- Ý ta muốn đoạt Kinh Châu đã lâu, nhưng chưa làm được nay Tử Minh bàn kế giết được Vân Trường, lấy được Kinh Châu , công ấy rất lớn . Nói xong, rót rượu thưởng cho Lữ Mông.

Lữ Mông tiếp chén rượu, vừa định uống bỗng quăng chén xuống đất, Nhảy tới thộp ngực Tôn Quyền, mắng lớn :

- Thằng mặt xanh râu đỏ, vừa bọn chuột kia mi biết ta chẳng ?

Ai nay đều thất kinh. Lữ Mông bèn xô Tôn Quyền xuống đất, nhảy lên chỗ của Quyền mà hét lớn :

- Hón Thọ Đình Hầu Vân Trường là ta đây .

Tôn Quyền cả kinh, quì, lạy.

Lữ Mông liền té xuống đất, hộc máu mà chết.

Sau đó, Tôn Quyền truyền chôn cất Lữ Mông tử tế và cho con là Lữ Bá nói tước cha .

Từ ngày ấy, Tôn Quyền hồi hộp, ăn ngủ không yên, bèn kể đầu đuôi câu chuyện cho Trương Chiêu.

Chiêu thưa :

- Nay chúa công hại cha con Quan Công thì Giang Đông ắt không khỏi họa. Huyền Đức và Vân Trường kết nghĩa, thề sống chết. Nay Đức đã lấy hết Tây Thục. Lại có nhiều tướng tài như Trương, Triệu, Mã, Huỳnh phò tá. Nếu Huyền Đức hay tin Vân Trường bị giết, ắt kéo binh báo thù. Tôi e đất Giang Đông sẽ ra tro bụi .

Tôn Quyền cả sợ, nói :

- Vậy phải làm sao ?

Trương Chiêu thưa :

- Việc đã lỡ, nay phải làm như vậy ! Ngung một lát, nói tiếp :

- Nay Tào Tháo ứng 50 vạn, Huyền Đức muốn báo thù Đông Ngô thì phải hòa với Tào. Vậy, nên đem đầu Vân Trường gửi cho Tào; khiến Huyền Đức hiểu lầm đó là kẻ của Tào, làm cho y khởi binh đánh Ngụy thì mới thoát được họa cho Đông Ngô .

Tôn Quyền nghe theo, sai đem thủ cấp Vân Trường dâng cho Tào Tháo.

Thấy đầu Quan Công, Tào cả mừng, nói :

- Vân Trường đã chết ta còn ngại gì nữa .

Tư Mã Ý thưa :

- Đó là kẻ của Đông Ngô, chớ vội mừng.

Tào Tháo ngạc nhiên .

Tư Mã Ý tiếp :

- Quan Công và Huyền Đức kết nghĩa anh em. Nay Quan Công chết, chắc chắn Huyền Đức sẽ báo thù. Đông Ngô sợ họa ấy, nên gieo họa cho ta .

Tào Tháo nói :

- Vậy phải làm sao ?

Tư Mã Ý thưa :

- Đại Vương nên sai tiện một cái thân người bồng cây hương mộc, tần liệm tử tế, Huyền Đức biết, ắt cho ngài là ân nhân còn Đông Ngô mới là kẻ thù .

Tào Tháo cười, nói đùa :

- Vân Trường vẫn mạnh chớ ! Bồng đầu Vân Trường trợn tròn mắt, tóc râu dựng lên.

Tào Tháo thất kinh té nhào.

Đông Ngô lại thuật chuyện Lữ Mông . Tào nghe , Tào cả sợ, sai làm hình nhân, rồi theo nghi lễ chôn cất, lại bản thân quì lạy, đặt quan giữ mộ, cho sứ về Giang Đông.

Huyền Đức từ ngày lên ngôi thì dân an, nước thịnh.

Ngày kia, Pháp Chánh thưa :

- Nay lệnh phu nhân trước đã mất, Tôn phu nhân về Ngô, xin Chúa Thượng hãy lập em Ngô Ý là Ngô Thị làm Vương Phi. Nàng vốn xinh lại nết na. Trước Ý đã gả cho con trai Lưu Yên là Lưu Mạo, nhưng chưa cưới thì Lưu Mạo chết . Vì thế nàng vốn ở góa .

Huyền Đức suy nghĩ một lát rồi ưng thuận , đặt Ngô Thị làm Vương Phi. Sau sinh được 2 con trai tên Lưu Vĩnh và Lưu Lý.

Ngày kia được tin từ Kinh Châu, Vân Trường đã bắt Vu Cấm, chém Bàng Đức, đập các phong hỏa đài phòng giặc thì Huyền Đức hết lo chuyện Kinh Châu.

Nhưng một hôm Huyền Đức nằm thấy thịt giật hoài, đứng ngồi không yên , bèn dậy thắp đèn xem sách. Một lát, mỗi một thiếp đi, bỗng có luồng gió thổi đến lạnh mình, sực ngó ra thấy một người đứng dưới bóng đèn nhìn kỹ thì thấy Vân Trường đang núp ở đó. Huyền Đức hỏi :

- Em ở Kinh Châu, nay về đây ắt có chuyện gì ?

Trường đáp :

- Anh hãy dấy binh trả thù cho em ! Nói đoạn, biến đi mất.

Đức giật mình dậy mới hay đó là giấc mơ, bèn đem chuyện hỏi Khổng Minh. Khổng Minh thưa :

- Vì xa cách nhớ nhung nên chúa Công nằm mơ thấy vậy .

Huyền Đức trong lòng nghi hoặc.

Khổng Minh cố lấy lời mà khuyên.

Bước ra ngoài, Khổng Minh gặp Hứa Tịnh, Tịnh kể chuyện Quan Công bị hại .

Khổng Minh nói nhỏ :

- Tôi đã biết Vân Trường bị giết, Lữ Mông lấy được Kinh Châu , nhưng không dám nói sợ chúa công buồn .

Hai người đang chuyện trò, thì Huyền Đức đến nắm áo Khổng Minh mà khóc :

- Việc như vậy mà quân sư nữ giầu ta !

Khổng Minh vội quì xuống thưa :

- Ấy là lời đồn đại, xin chúa thượng chớ lo .

Huyền Đức nói :

- Ta với Vân Trường thề sống thác bên nhau, nếu xảy ra như vậy thì ta sống một mình sao được .

Đang khuyên giải Huyền Đức thì Y Tịch và Mã Lương vào tâu :

- Kinh Châu đã thất thủ, Quan Công đã bại binh, sai tôi về cầu cứu.

Huyền Đức định phát binh thì Liêu Hóa về tâu :

- Lưu Phong, Mạnh Đạt không chịu phát binh, mà Quan Công đang bị bao vây ngặt.

Huyền Đức khóc lớn :

- Nếu vậy thì em ta còn gì ?

Khổng Minh thưa :

- Lưu Phong và Mạnh Đạt vô lễ, tội đáng giết . Chúa thượng an tâm, mai tôi dẫn binh lấy Kinh Châu .

Hôm sau, lại có tin báo :

- Quan Công nửa đêm chạy đến Lâm Thợ, bị tướng Ngô bắt, vì nghĩa chẳng chịu khuất phục nên cha con đã bị giết .

Huyền Đức nghe nói vừa dứt thì rống lên một tràng rồi té xỉu.

LỜI BÌNH

Một câu hỏi: "Vân Trường ở đâu?" bao hàm ý nghĩa như cả một bộ diệu kinh Kim Cương Bồ Tát. Lấy hai tiếng "ở đâu" mà suy ra thì không những riêng một Vân trường. Thử hỏi: Ngô ở đâu? Ngụy ở đâu? Thục ở đâu? Thục ở đâu? Sự nghiệp chia ba nhân tài Tam Quốc ở đâu nhỉ? Phàm những gì "có đấy" tức là không có, mà những gì "không có đấy" tức là "thường có đấy". Vì biết mình ở đâu mà Quan Vân trường tồn tại mãi muôn đời.

Các vị hoà thượng xưa thường cảm thân, các vị hoà thượng nay lại giới trị quý. Xem như sư Phổ Tĩnh tu hành một mình ở trên núi Ngọc Tuyên, ấy mới thật là tu tinh pháp sư, vì biết điểm giáo cho Quan Vân Trường qua cơn mê tối. Ngày nay, thấy có người cạo

đầu gõ mõ, mới tụng niệm học kinh đã bước lên toà thuyết pháp, có người mới học xong mới học xong mấy câu kinh kệ đã tự xưng là cứu khổ, rồi tụ tập môn đồ đầy chùa, đi qua làng, qua nước để thiện nam tín nữ kéo ra đầy chợ khắp đường bố thí tiền, gạo.

- Anh linh Quan Vân trường bất diệt đã đành, chứ như con ngựa xích thố cũng còn trên đám mây, thì con ngựa cũng là ngựa anh hùng sao? Lại còn như khăn đỏ, áo xanh, với cây thanh long đao cũng còn đầy đủ như người sống, thì những vật dụng ấy cũng có hồn như người sao? Thưa rằng: Điều đó có thật, không phải nghi ngờ gì. Đã là thần linh thì chẳng những có những người anh linh theo phò, mà đến cả vật dụng cũng đều hoá thành linh thiêng nữa. Quan Bình, Chu Thương, con ngựa xích thố, cây thanh long, khăn đỏ, áo xanh đều theo Vân Trường để thành bất tử.

- Có người nghĩ rằng: Quan, Trương cũng anh hùng như nhau, sao Quan Công hiển thánh, còn Trương Phi lại không hiển thánh? Xét rằng Trương Phi cũng có hiển thánh chút. Tương truyền Trương Phi để họ lại đời Đường, để tên lại đời Tống, Thanh Linh Trương Thụ Dương với Nhạc Vũ Mục (Nhạc Phi) còn hiển hách đến nay, đền miếu thâm nghiêm khắp nơi, thì Trương Phi chẳng phải bất tử đó sao? Hơn nữa, ba người kết nghĩa vườn đào, không phải ba người riêng rẽ mà chính ba người là một. Họ đã đồng sinh, đồng tử thì vong hồn lúc sống cũng như lúc thác, làm sao chia lìa được.

- Sau khi Quan Công được nhà sư Phổ Tĩnh chỉ giáo thì Quan Công đã trở thành "không", nghĩa là thể xác với tâm hồn trở về hư vô. Thế thì sao lại có việc truy hồn Lữ Mông, thét máng Tôn Quyền với ông Quan Công ở chùa Trấn Quốc không phải con người có thể muốn làm mà được. Tuy hồn kẻ đáng truy, thét máng kẻ đáng máng, báo mộng cho người đáng báo thật cũng như chưa từng truy, chưa từng máng, chưa từng báo tin vậy. Không như thế thôi, mà đến như việc quan năm ải chém tướng cũng như chưa qua, và chưa chém ai. Tháo nước dìm chết bảy đạo quân cũng như không dìm ai hết vậy. Đó là trở về cái "không".